

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: 52Cpr/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423207375
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jakub Obert
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2023:1423207375.1

Uznesenie

Mestský súd Bratislava IV v právnej veci žalobcu: F. U. Š. P.G., A. XX.XX.XXXX, S. W. U. XX, S., zastúpeného: JUDr. Peter Kubina, advokát, vykonávajúci advokáciu ako vedúci organizačnej zložky zahraničného združenia Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, so sídlom Bottova 2A, Bratislava, IČO: 36 861 391, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00 151 866, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, takto

rozhodol:

I. Súd nariaďuje neodkladné opatrenie v nasledovnom znení:

Žalovaný je povinný zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023 voči žalobcovi.

II. Vo zvyšnej časti súd návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietá.

III. Súd žalovanému nárok na náhradu trov konania o neodkladnom opatrení nepriznáva.

IV. Súd poučuje žalovaného, že môže podať žalobu proti žalobcovi, ktorou sa bude domáhať určenia, že vydaním personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023 neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi.

odôvodnenie:

1. Návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia doručeným tunajšiemu súdu dňa 31.10.2023 a doplneným dňa 07.11.2023 a dňa 10.11.2023 sa žalobca domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd (i) uložil žalovanému povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023 a personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023 voči žalobcovi, ako aj (ii) uložil žalovanému povinnosť poskytnúť žalobcovi časť pracovnej odmeny - pomernú časť služobného platu vo výške 4.121,50 eur mesačne v hrubom a príspevku na bývanie vo výške 232,- eur mesačne v hrubom za každý deň trvania výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023 a personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023 voči žalobcovi od 27.10.2023 vrátane do dňa vykonateľnosti tohto uznesenia spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z nezaplatennej sumy od 27.10.2023 do zaplatenia, a to do troch dní odo dňa vykonateľnosti tohto uznesenia.

2. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca odôvodnil tým, že žalovaný je jeho zamestnávateľom a služobným úradom podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v platnom a účinnom znení (ďalej aj ako "zákon o štátnej službe policajtov"). Žalobca je zamestnancom žalovaného v stálej štátnej službe ako príslušník Policajného zboru podľa zákona o štátnej službe policajtov s osobným evidenčným číslom XXXXXX, zaradeným vo

funkcii starší vyšetřovatel, špecialista 1. oddelenia vyšetřovania odboru Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, t. č. poverený výkonom dočasne neobsadenej riadiacej funkcie vedúci 1. oddelenia vyšetřovania odboru Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru.

Žalobca ďalej uviedol, že dňa 02.10.2023 podal na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej ako "ÚŠP GP SR") kvalifikované trestné oznámenie, na základe ktorého bolo dňa 05.10.2023 vydané opatrenie o poskytnutí ochrany zo dňa 05.10.2023 č. k. Q. L. XX/XX/XXXX-XX (ďalej aj ako "opatrenie o poskytnutí ochrany"), ktoré bolo v tom istom týždni doručené aj Úradu na ochranu oznamovateľov protispoločenskej činnosti (ďalej aj ako "Úrad") a žalovanému. Tým sa žalobca stal chráneným oznamovateľom podľa zákona č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti (ďalej aj ako "zákon o ochrane oznamovateľov") a tento jeho status aj naďalej trvá. Dňa 25.10.2023 bol do funkcie ministra vnútra Slovenskej republiky vymenovaný U. P. Š. B.. Dňa 27.10.2023, teda v čase, keď mal žalobca status chráneného oznamovateľa podľa zákona o ochrane oznamovateľov, boli žalobcovi doručené personálne rozkazy ministra vnútra Slovenskej republiky (t. j. pracovnoprávne úkony), ktorými bol žalobca dočasne pozbavený výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona o štátnej službe policajtov s účinnosťou odo dňa 27.10.2023 na dobu do právoplatného skončenia trestného stíhania (personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023) a zároveň bolo ukončené poverenie žalobcu vykonávať dočasne neobsadenú riadiacu funkciu vedúceho 1. oddelenia vyšetřovania odboru Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, ako aj odňatý príplatok za výkon dočasne neobsadenej riadiacej funkcie vo výške 32,00 % podľa § 39 ods. 1 písm. b) a § 90 zákona o štátnej službe policajtov (personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023). Podľa žalobcu je pritom nesporné, že personálne rozkazy spolu vecne aj časovo súvisia a k ukončeniu poverenia výkonom dočasne neobsadenej riadiacej funkcie došlo práve a len z dôvodu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby, pretože iný dôvod na takýto postup neexistoval a žalovaný ho ani neuviedol (predovšetkým nedošlo k obsadeniu tejto riadiacej funkcie osobou vymenovanou natrvalo). Na urobenie pracovnoprávných úkonov (vydanie personálnych rozkazov) nebol udelený predchádzajúci súhlas Úradu podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov a žalovaný o udelenie tohto predchádzajúceho súhlasu Úrad ani nepožiadaval. Napriek tomu, že pracovnoprávne úkony proti žalobcovi ako chránenému oznamovateľovi boli urobené bez predchádzajúceho súhlasu Úradu, a teda sú zo zákona podľa § 7 ods. 8 zákona o ochrane oznamovateľov neplatné, žalovaný na tieto nazerá a vykonáva (uplatňuje) ich proti žalobcovi tak, ako keby išlo o platné pracovnoprávne úkony.

Po právnej stránke žalobca argumentoval tým, že zákon o ochrane oznamovateľov je lex specialis vo vzťahu k všetkým právnym predpisom, ktoré upravujú pracovnoprávne a iné obdobné právne vzťahy, vrátane štátnej služby, a preto sa v plnej miere vzťahuje aj na služobný pomer príslušníka Policajného zboru podľa zákona o štátnej službe policajtov. Uvedené podľa žalobcu vyplýva predovšetkým z definícií pojmov "pracovnoprávny vzťah" v § 2 písm. e) zákona o ochrane oznamovateľov a "pracovnoprávny úkon" v § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. Žalobca okrem toho poukázal na to, že každý personálny rozkaz je zároveň pracovnoprávnym úkonom (hoci v špecifickej forme), ktorým sa mení obsah individuálneho pracovnoprávneho vzťahu medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom z diskriminačného dôvodu (t. j. z dôvodu kvalifikovaného oznámenia žalobcu o protispoločenskej činnosti). Keďže súčasne § 2a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov zveruje právomoc na riešenie sporov vyplývajúcich z porušenia zákazu diskriminácie vo vzťahu k štátnej službe príslušníkov Policajného zboru všeobecným súdom, žalobca bol toho názoru, že v tomto prípade má k dispozícii všetky prostriedky právnej ochrany podľa Civilného sporového poriadku, a to vrátane inštitútu neodkladného opatrenia.

Žalobca ďalej vo svojom návrhu tvrdil, že v danom prípade nejde o výnimku podľa druhej vety § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, pretože predmetné personálne rozkazy: a) nepriznávajú žalobcovi žiadny nárok (teda nejde o pracovnoprávny úkon zlepšujúci postavenie žalobcu), b) nesúvisia so skončením pracovnoprávneho vzťahu (bez ohľadu na ich skutočný motív, ide o dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby) a c) boli vydané na základe právnej skutočnosti, ktorá závisí od posúdenia žalovaného. V prípade posledného zmieneneho žalobca poukázal na to, že žalovaný v prípade postupu podľa § 46 ods. 1 zákona o štátnej službe policajtov posudzuje a rozhoduje o tom, či a z akých konkrétnych dôvodov by ďalšie ponechanie žalobcu vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania a či a z akých konkrétnych dôvodov považuje žalobcu za "dôvodne" podozrivého zo spáchania trestného činu (ako to vyplýva aj z metodického usmernenia žalovaného č. X.-XX-XX/X-XXXX zo dňa 15.06.2006). Pod "pracovnoprávnym úkonom súvisiacim so skončením pracovnoprávneho vzťahu, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá

nezávisí od posúdenia zamestnávateľa" podľa druhej vety § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, na ktorý sa nevyžaduje predchádzajúci súhlas Úradu, sa pritom podľa žalobcu rozumie skončenie pracovnoprávneho vzťahu z takého dôvodu, ktorého vznik a existenciu zamestnávateľ neposudzuje a ani nie je oprávnený posudzovať (napríklad strata zdravotnej alebo odbornej spôsobilosti zamestnanca, strata bezúhonnosti alebo strata bezpečnostnej previerky a pod.). Ako však podľa žalobcu potvrdzuje aj metodické usmernenie žalovaného č. X.-XX-XX/X-XXXX zo dňa 15.06.2006, samotné vznesenie obvinenia z trestného činu (a to aj vzhľadom na prezumpciu neviny) bez ďalšieho takýmto dôvodom nie je, o to viac v prípade, v ktorom bolo toto obvinenie vo vzťahu k všetkým obvineným právoplatne vyhodnotené súdom už v prípravnom konaní ako nedôvodné (uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.10.2021 sp. zn. 2Tpo/64/2021 až 2Tpo/68/2021). Žalobca pritom od vznesenia obvinenia až do vydania personálnych rozkazov (teda po dobu vyše dvoch rokov) riadne vykonával štátnu službu a nebol pozbavený jej výkonu a ani mu nebolo ukončené poverenie výkonom dočasne neobsadenej riadiacej funkcie práve preto, lebo jeho nadriadení na základe všetkých okolností prípadu vyhodnotili, že materiálne podmienky dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 zákona o štátnej službe policajtov nie sú v jeho prípade splnené a dôvody na ukončenie poverenia výkonom dočasne neobsadenej riadiacej funkcie rovnako nie sú dané.

Žalobca po právnej stránke ďalej argumentoval tým, že podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov sa z dôvodu poskytnutia ochrany žalobcovi vyžadoval na urobenie pracovnoprávnych úkonov predchádzajúci súhlas Úradu na ochranu oznamovateľov protispoločenskej činnosti. Takýto predchádzajúci súhlas však udelený nebol, pretože žalovaný o jeho udelenie Úrad nepožiadaval. Pracovnoprávne úkony sú z tohto dôvodu v zmysle § 7 ods. 8 zákona o ochrane oznamovateľov podľa žalobcu neplatné. Predmetom tohto neodkladného opatrenia je tak poskytnutie ochrany žalobcovi pred výkonom a uplatňovaním pracovnoprávnych úkonov, ktoré žalobcu poškodzujú a sú celkom zjavne neplatné už z formálneho hľadiska, pretože neplatnosť personálnych rozkazov ako pracovnoprávnych úkonov je ustanovená priamo ex lege (§ 7 ods. 8 zákona o ochrane oznamovateľov) ako následok neudelenia predchádzajúceho súhlasu Úradu s pracovnoprávnymi úkonmi. Zákon o ochrane oznamovateľov pritom nerozlišuje medzi prípadom, keď zamestnávateľ o predchádzajúci súhlas síce požiadal, avšak Úrad ho neudelil, a prípadom, keď zamestnávateľ o udelenie predchádzajúceho súhlasu Úradu ani len nepožiadaval (ako tomu bolo v tomto prípade). Tým, že žalovaný v tomto prípade o udelenie predchádzajúceho súhlasu Úrad ani nepožiadaval, žalovaný odoprel žalobcovi právnu ochranu (vo forme konania podľa § 7 zákona o oznamovateľoch), na ktorú mal žalobca právny nárok. Preto dosiaľ nedošlo a ani nemohlo dôjsť k posúdeniu toho, či personálne rozkazy boli alebo neboli vydané v akejkoľvek príčinnej súvislosti s kvalifikovaným oznámením žalobcu. Posúdenie tejto otázky patrí do výlučnej právomoci Úradu v konaní o žiadosti o udelenie predchádzajúceho súhlasu podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov. Postup podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov (teda prieskum a vyhodnotenie splnenia podmienok na udelenie predchádzajúceho súhlasu Úradu s vydaním personálnych rozkazov) podľa názoru žalobcu nie je možné nahradiť rozhodnutím súdu v tomto konaní. Žalobca tiež zastával názor (keďže podmienkou platnosti každého pracovnoprávneho úkonu je "predchádzajúci" súhlas Úradu, teda taký, ktorý musí predchádzať vydaniu každého personálneho rozkazu), že vzniknutý protiprávny stav nie je možné nijako napraviť a personálne rozkazy spätne "konvalidovať". Jediným spôsobom nápravy (po nariadení navrhovaného neodkladného opatrenia) z pohľadu žalovaného je riadne požiadať Úrad o vydanie predchádzajúceho súhlasu a až po jeho prípadnom udelení vydať nové personálne rozkazy.

Potrebu nariadenia neodkladného opatrenia, a teda aj potrebu bezodkladnej úpravy pomerov žalobca videl v tom, že výkon personálnych rozkazov voči jeho osobe, ktorý trvá od 27.10.2023 nepretržite, má na jeho osobu (a prostredníctvom neho aj na jeho rodinu) obzvlášť nepriaznivé účinky. Žalobca nemôže vykonávať svoju prácu (službu policajta), pričom je v súvislosti s dočasným pozbavením výkonu štátnej služby verejne ostrakizovaný politikmi a inými verejne činnými osobami (za prvé tri dni výkonu personálnych rozkazov bola táto téma predmetom všetkých hlavných spravodajských relácií a aj naďalej zostáva predmetom politizácie a širokého záujmu verejnosti). Personálne rozkazy sú podľa žalobcu tiež naplnením dlhodobých vyhrážok, ktoré žalobcovi a jeho kolegom po viac než dva roky verejne adresovali politici, ktorí po voľbách konaných dňa 30.09.2023 a vymenovaní novej vlády dňa 25.10.2023 získali kontrolu nad politickým vedením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Žalobcovi je okrem toho v dôsledku služobných príkazov vyplácaný služobný plat znížený na úroveň blízku minimálnej mzde, keď mu bol odňatý príplatok za výkon dočasne neobsadenej riadiacej funkcie vo výške 32,00 % a zároveň po dobu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby od 27.10.2022 (vrátane) žalovaný vypláca žalobcovi (s poukazom na § 46 ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov) namiesto plného služobného platu so všetkými náležitosťami (v celkovej výške služobný plat 4.121,50 eur mesačne v

hrubom a príspevok na bývanie 232,- eur mesačne v hrubom) iba služobný plat vo výške minimálnej mzdy + 10 % priznaného služobného platu na každú žalobcom vyživovanú osobu, najviac však do výšky 70 % priznaného služobného platu. Žalobca sa okrem vyššie uvedeného musí v služobnom čase zdržiavať na určenom mieste (v mieste trvalého pobytu) a má zakázané zamestnať sa inde, podnikať, alebo vykonávať akúkoľvek inú zárobkovú činnosť, ktorou by si mohol zabezpečiť legálny príjem na vykompenzovanie výpadku služobného platu kráteného v príčinnej súvislosti s personálnymi rozkazmi (podľa § 46 ods. 5 posledná veta v spojení s § 48 ods. 6 zákona o štátnej službe policajtov). Žalobca je tak v dôsledku vykonávania personálnych rozkazov na dobu neurčitú de facto vyhodnený z práce a nútený poberať minimálnu mzdu, bez možnosti vyvíjať akúkoľvek inú zárobkovú činnosť na kompenzovanie tohto výpadku. Tým sa pracovnoprávne úkony stávajú prostriedkom ekonomického nátlaku žalovaného na žalobcu, aby služobný pomer v Policajnom zbore ukončil na vlastnú žiadosť (čo je nevyhnutné k tomu, aby sa žalobca mohol zamestnať inde a zabezpečil si tak príjem umožňujúci ekonomickú existenciu žalobcu a jeho rodiny). Keďže personálne rozkazy sú vykonateľné predbežne a bez ohľadu na ich právoplatnosť, pričom navyše o opravnom prostriedku proti nim (rozklade) bude rozhodovať tá istá osoba, ktorá vydala personálne rozkazy, na dosiahnutie právnej ochrany pred dôsledkami vykonávania neplatných pracovnoprávných úkonov zároveň žalobca nemá k dispozícii iný účinný právny prostriedok, než je navrhované neodkladné opatrenie.

3. Žalobca k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a k jeho doplneniu pripojil nasledovné listiny: personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023, personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023, opatrenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. Q. L. XX/XX/XXXX-XX zo dňa 05.10.2023, metodické usmernenie žalovaného č. X.-XX-XX/X-XXXX zo dňa 15.06.2006, platový výmer žalobcu k 30.10.2023, výplatná páska žalobcu za mesiac september 2023, článok zverejnený v T. A. dňa 27.10.2023 pod názvom "P. Q. Š. B.S. F. Č. P. X., M. X. I.. M. Q. N. C.", uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.10.2021 sp. zn. 2Tpo/68/2021, článok zverejnený v T. A. dňa 30.10.2023 pod názvom "Č. A. F., X. P. X. X.. Š. B. po W. C. E. Ď. Č."

4. Podľa § 324 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

5. Podľa § 325 ods. 1 a ods. 2 písm. d) CSP neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Neodkladným opatrením možno strane uložiť najmä, aby niečo vykonala, niečo sa zdržala alebo niečo znášala.

6. Podľa § 326 ods. 1 a 2 CSP v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha. K návrhu musí navrhovateľ pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva.

7. Podľa § 328 ods. 1 CSP, ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.

8. Podľa § 329 ods. 1 vety prvej a ods. 2 CSP súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

9. Podľa § 330 ods. 1 a 2 CSP súd môže určiť, že neodkladné opatrenie bude trvať len po určený čas. Ak to povaha veci pripúšťa, súd môže nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej.

10. Podľa § 332 ods. 1 CSP neodkladné opatrenie je vykonateľné doručením, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

11. Základnou podmienkou nariadenia neodkladného opatrenia je existencia zákonného dôvodu vedúceho k jeho nariadeniu. Neodkladné opatrenie je inštitút, ktorý je namieste použiť vtedy, keď je

potrebné neodkladne upraviť pomery alebo keď je tu obava, že exekúcia bude ohrozená. Pri oboch týchto skupinách neodkladných opatrení je potrebné skúmať, či je nárok navrhovateľa osvedčený a či je neodkladné opatrenie potrebné. Ide o taký stav právnych (nie iba faktických) vzťahov medzi stranami, ktorý bezpodmienečne vyžaduje rýchlú súdnu ochranu. Potreba úpravy pomerov musí byť teda bezodkladná, čo zahŕňa aj prvok naliehavosti a nevyhnutnosti. Neodkladné opatrenie bude spravidla opodstatnené, ak navrhovateľovi hrozí vznik alebo rozširovanie škody či inej ujmy, dochádza k ohrozovaniu alebo porušovaniu jeho práv a právom chránených záujmov, prípadne hrozí zhoršenie jeho právnej pozície do takej miery, že sa mu viac neoplatí uchádzať sa o konečnú súdnu ochranu.

12. Pred nariadením neodkladného opatrenia musí súd posúdiť, či: a) je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, resp. existencia subjektívneho nároku navrhovateľa, ktorému sa má poskytnúť ochrana, b) navrhovateľom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie (princíp opodstatnenosti), c) uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa navrhovateľ domáha (princíp efektívnosti), d) navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ má podľa okolností prípadu dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, e) právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprímeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality), f) sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením (§ 324 ods. 3 CSP).

13. Neodkladné opatrenie je procesným nástrojom poskytujúcim neodkladnú procesnú ochranu, ktorým sa bezodkladne upravujú pomery sporových strán v situácii, keď je to naliehavo potrebné. Vzhľadom na tento charakter neodkladného opatrenia súd v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia nevykonáva dôkazy a rozhoduje iba na základe skutočností a tvrdení uvedených v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a na základe k návrhu pripojených listinných dôkazov, ktoré by mali hodnoverne osvedčovať stav tvrdený v návrhu. Osvedčenie na rozdiel od dokázania znamená, že súd pomocou predložených dôkazných prostriedkov zisťuje len najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky procesné formality, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní. Vo výsledku postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Základným predpokladom prípustnosti a dôvodnosti nariadenia neodkladného opatrenia je teda tvrdenie a osvedčenie existencie právneho vzťahu medzi sporovými stranami (resp. existencie subjektívneho nároku navrhovateľa, ktorému sa má poskytnúť ochrana) a tvrdenie a osvedčenie nevyhnutnosti bezodkladnej úpravy pomerov medzi nimi (resp. obavy, že neskoršia exekúcia bude ohrozená). Navrhovateľ musí osvedčiť tvrdením konkrétnych skutočností a predložením konkrétnych dôkazov (ktorých povaha to pripúšťa), že obava z ohrozenia alebo porušenia jeho práv a právom chránených záujmov je reálna a konkrétna; nepostačuje teda iba abstraktná a všeobecná možnosť ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov. Chýbajúce osvedčenie skutočností odôvodňujúcich potrebu bezodkladnej úpravy pomerov strán nemožno ničím nahradiť, pretože je základnou podmienkou pre nariadenie neodkladného opatrenia. Súd v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia poskytuje ochranu nielen tomu, kto sa nariadenia neodkladného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje. Neodkladným opatrením nemožno s poukazom na princíp proporcionality obmedziť povinný subjekt neprímeraným spôsobom alebo nad nevyhnutný rozsah. Rovnako platí, že neodkladné opatrenie má subsidiárne postavenie vo vzťahu k zabezpečovaciemu opatreniu, preto je jeho nariadenie prípustné iba vtedy, ak jeho účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením.

14. Zohľadňujúc vyššie uvedené východiská, po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu a s obsahom samotného návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia dospel súd k záveru, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia bol dôvodný v časti, v ktorej sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023 voči žalobcovi. Vo zvyšnej časti návrhu podľa názoru súdu nebol splnený zákonný predpoklad spočívajúci v potrebe neodkladnej úpravy pomerov medzi žalobcom a žalovaným, súd preto návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo zvyšnej časti zamietol.

15. Konajúci súd sa v prvom rade zaoberal tým, či má vo veci danú právomoc rozhodnúť. Návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia totiž smeruje proti personálnemu rozkazu ministra vnútra, t. j. proti rozhodnutiu vydanému orgánom štátnej správy v rámci správneho konania podľa zákona o

štátnej službe policajtov. Proti tomuto personálnemu rozkazu je prípustný opravný prostriedok - rozklad u ministra vnútra; proti prípadnému zamietavému rozhodnutiu ministra vnútra o rozklade by následne bola prípustná správna žaloba podľa Správneho súdneho poriadku, o ktorej by rozhodoval správny súd. Naproti tomu civilný súd v civilnom sporovom konaní prejednáva a rozhoduje súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci; iné spory a veci prejednáva a rozhoduje, len ak tak ustanovuje zákon (§§ 3 a 4 CSP).

16. Z ustálenej rozhodovacej praxe Kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pritom vyplýva, že o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 324 a nasl. Civilného sporového poriadku má právomoc rozhodovať vždy civilný súd v civilnom sporovom konaní. Pri posudzovaní otázky, či konanie o neodkladnom opatrení má patriť do právomoci civilného súdu alebo správneho súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, tak nie je rozhodujúca povaha samotného hmotnoprávneho vzťahu, na ktorého ochranu má navrhované neodkladné opatrenie slúžiť, ani navrhovaný obsah samotného neodkladného opatrenia. Rozhodujúce je, že neodkladné opatrenie je procesný inštitút upravený Civilným sporovým poriadkom, o ktorom rozhoduje vždy okresný súd (§ 324 ods. 2 CSP). Naopak, Správny súdny poriadok neupravuje ani neodkladné opatrenie, ani podobne široký procesný prostriedok dočasnej ochrany účastníka. Inštitút odkladného účinku správnej žaloby (§ 182 až 189 SSP) nie je takým inštitútom; nejde totiž o samostatný procesný nárok, ale len o rozšírenie účinkov, ktoré sú inak s podaním správnej žaloby spojené. Správne súdy tak nemajú právomoc konať o neodkladnom opatrení podľa § 324 a nasl. Civilného sporového poriadku (porovnaj uznesenie Kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.12.2021 sp. zn. 1SKomp/6/2021).

17. Právomoc na konanie o neodkladných opatreniach ako procesnom prostriedku má teda vo všeobecnosti súd podľa Civilného sporového poriadku. To však samo osebe neznamená, že ak sú splnené podmienky § 324 a 325 ods. 1 CSP, súd môže vydať neodkladné opatrenie s akýmkoľvek obsahom alebo na ochranu akéhokoľvek práva. Neodkladným opatrením totiž nemožno brániť vo výkone právomocí inému orgánu verejnej moci. Obdobne z § 336 a 337 CSP možno vyvodiť záver, že neodkladné opatrenie možno nariadiť len vtedy, ak povinnosť, ktorá sa ním ukladá, môže mať vecný súvis s následnou žalobou vo veci samej. Použitie formulácie "žaloba vo veci samej" evokuje, že neodkladné opatrenie možno nariadiť len v súvislosti s takou vecou (samou), na ktorej prejednanie je daná právomoc súdu. Tieto okolnosti však nie sú určujúce pri posudzovaní, či správny súd má právomoc na konanie o neodkladnom opatrení. Naopak, sú rozhodné pri posudzovaní otázky, či v danej veci možno nariadiť neodkladné opatrenie práve s navrhovaným obsahom práve voči danému odporcovi (povinnnej strane) a práve na ochranu toho práva, ktoré je označené v návrhu. Skúmanie týchto okolností je však úlohou civilného súdu, ktorý o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bude rozhodovať (porovnaj uznesenie Kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky zo dňa 08.12.2021 sp. zn. 1SKomp/6/2021).

18. V prejednávanom prípade žalobca vo svojom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uviedol, že právnym základom jeho sporu so žalovaným ako jeho zamestnávateľom je poskytnutie neodkladnej právnej ochrany pred diskrimináciou zo strany jeho zamestnávateľa (žalovaného) z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, ku ktorej malo dôjsť vydaním a uplatňovaním namietaných pracovnoprávných úkonov (personálnych rozkazov ministra vnútra). Ochrana pred diskrimináciou v pracovnoprávných a obdobných vzťahoch pritom poskytuje civilný súd v civilnom sporovom konaní. Uvedené sa v celom rozsahu vzťahuje aj na príslušníkov Policajného zboru podľa zákona o štátnej službe policajtov. V zmysle § 2a ods. 1 zákona o štátnej službe policajtov platí, že práva ustanovené týmto zákonom sa zaručujú rovnako všetkým občanom pri vstupe do štátnej služby a policajtom pri vykonávaní štátnej služby v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahoch ustanovenou osobitným zákonom (antidiskriminačným zákonom); v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa zakazuje diskriminácia aj z dôvodu manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Podľa § 2a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov potom platí, že občan pri vstupe do štátnej služby alebo po jej skončení alebo policajt, ktorý sa domnieva, že jeho právo alebo právom chránený záujem bol dotknutý nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa obrátiť na súd a domáhať sa právnej

ochrany ustanovenej osobitným zákonom (antidiskriminačným zákonom). V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou (ďalej len "antidiskriminačný zákon") sa každý môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.

19. Z citovanej právnej úpravy je zrejmé, že aj príslušníci Policajného zboru majú zákonom garantovaný nárok na súdnu ochranu pred porušovaním zásady rovnakého zaobchádzania v služobnom pomere, pričom kompetentným orgánom na poskytnutie tejto súdnej ochrany je výlučne civilný súd v rámci civilného sporového konania. Pokiaľ príslušník Policajného zboru tvrdí, že rozhodnutím jeho nadriadeného (napr. personálnym rozkazom ministra vnútra) došlo vo vzťahu k jeho osobe k porušeniu zákona a súčasne k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, právny poriadok mu dáva k dispozícii (prinajmenšom) dva právne prostriedky nápravy - nezákonnosť rozhodnutia môže napadnúť riadnym opravným prostriedkom (odvolanie, resp. rozklad) a následne správnu žalobou na správnom súde, porušenie zásady rovnakého zaobchádzania môže napadnúť žalobou (resp. návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia) na civilnom súde. Pritom, pokiaľ by príslušník Policajného zboru v konaní pred správnym súdom odôvodňoval nezákonnosť rozhodnutia jeho nadriadeného výlučne porušením zásady rovnakého zaobchádzania, s najväčšou pravdepodobnosťou by nepochodil, keďže správne súdy nepreskúmavajú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, v ktorých je daná právomoc súdu v civilnom procese (porovnaj § 7 písm. d) Správneho súdneho poriadku). Dovedené do dôsledkov to znamená, že je mysliteľná taká situácia, že rozhodnutie nadriadeného príslušníka Policajného zboru by bolo správnym súdom v správnom súdnom konaní posúdené ako zákonné, avšak civilným súdom v civilnom sporovom konaní by bolo posúdené ako porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania (v dôsledku čoho by civilný súd napr. uložil povinnosť upustiť od ďalšieho konania či napraviť protiprávny stav). Nejde teda o konkurenciu právnych prostriedkov nápravy, ale o ich súbeh, ktorý je navyše zákonom predpokladaný (porovnaj § 2a ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov). Civilný súd preto nemôže rezignovať na poskytnutie ochrany podľa antidiskriminačného zákona len z toho dôvodu, že zásah do práv a právom chránených záujmov jednotlivca bol spôsobený rozhodnutím orgánu štátnej správy.

20. Súd v civilnom sporovom konaní však nemôže autoritatívne rozhodnúť o nezákonnosti rozhodnutia orgánu štátnej správy ani nemôže takéto rozhodnutie zrušiť. Takáto kompetencia je zverená výlučne nadriadenému orgánu štátnej správy v rámci konania o opravnom prostriedku, resp. správnym súdom v rámci konania o správnej žalobe. Uvedené však neznamená, že civilný súd vôbec nemôže posúdiť zákonnosť takéhoto rozhodnutia orgánu štátnej správy. Civilný súd môže túto otázku posúdiť ako tzv. predbežnú otázku, pokiaľ je to pre jeho rozhodnutie potrebné. V zmysle § 194 ods. 1 a 2 CSP totiž platí, že otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť; ak bolo o tejto otázke rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia. Konajúci súd tak môže ako predbežnú otázku posúdiť zákonnosť žalobcom namietaných personálnych rozkazov ministra vnútra, pokiaľ by to bolo potrebné pre jeho rozhodnutie o podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (pozri ďalej).

21. Ešte predtým, než súd pristúpil k skúmaniu jednotlivých predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia, zaoberal sa tým, či nariadeniu neodkladného opatrenia nebránilo to, že žalobca nevyužil postup podľa § 12 zákona o ochrane oznamovateľov, t. j. nepožiadal Úrad o pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu. Žalobca v tejto súvislosti tvrdil, že uvedené ustanovenie § 12 zákona o ochrane oznamovateľov sa aplikuje len na tie pracovnoprávne úkony, ktoré boli urobené ešte pred poskytnutím ochrany oznamovateľovi a na ktoré sa z tohto dôvodu nevyžadoval predchádzajúci súhlas Úradu podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov. Poukázal na to, že v prejednávanej príhode bol pracovnoprávny úkon urobený až po udelení ochrany Úradom, čo je v zmysle § 7 ods. 8 zákona o ochrane oznamovateľov sankcionované absolútnou neplatnosťou tohto pracovnoprávneho úkonu. Konajúci súd sa však s touto argumentáciou žalobcu nestotožnil.

V prvom rade nie je možné súhlasiť s tým, že žalobcom namietané pracovnoprávne úkony žalovaného (personálne rozkazy ministra vnútra) sú v zmysle § 7 ods. 8 zákona o ochrane oznamovateľov absolútne

neplatné. Zákon totiž striktné rozlišuje medzi dvomi druhmi pracovnoprávných úkonov - medzi právnym úkonom zamestnávateľa a rozhodnutím zamestnávateľa. Pre tieto dva druhy pracovnoprávných úkonov zavádza ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov legislatívnu skratku "pracovnoprávny úkon", ktorú ďalej zákon o ochrane oznamovateľov aj dôsledne používa. V ustanovení § 7 ods. 8 zákona o ochrane oznamovateľov sa však uvádza, že "právny úkon, na ktorý úrad neudelil súhlas, je neplatný". Toto ustanovenie teda hovorí o neplatnosti právneho úkonu, nie o neplatnosti pracovnoprávneho úkonu (kam v zmysle legislatívnej skratky patrí aj rozhodnutie zamestnávateľa). Uvedené je logickým dôsledkom toho, že inštitút (absolútnej) neplatnosti právneho úkonu je vlastný súkromnému právu, kdežto v prípade rozhodnutí orgánov štátnej správy sa uplatňuje verejnoprávna kategória nezákonnosti rozhodnutia (príp. v zmysle právnej teórie aj kategória ničotnosti rozhodnutia). Takisto dôvodová správa k zákonu o ochrane oznamovateľov v tejto súvislosti rozlišuje medzi "platnosťou právneho úkonu zamestnávateľa" a "zákonnosťou jeho rozhodnutia". Je možné takisto poukázať na to, že v § 12 ods. 4 zákona o ochrane oznamovateľov sa výslovne uvádza, že "pozastavením účinnosti pracovnoprávneho úkonu" sa v prípade rozhodnutia zamestnávateľa myslí "odklad vykonateľnosti". Aj tu teda zákon rozlišuje medzi súkromnoprávnym úkonom zamestnávateľa a autoritatívnym rozhodnutím zamestnávateľa. Je preto možné uzavrieť, že predmetné personálne rozkazy ministra vnútra nemôžu byť zo zákona postihnuté (absolútnou) neplatnosťou, pričom ich prípadnú nezákonnosť môže s konečnou platnosťou autoritatívne skonštatovať len nadriadený správny orgán, resp. správny súd.

Takisto sa nie je možné stotožniť s argumentáciou, že žalobca nemal k dispozícii možnosť požiadať Úrad o pozastavenie účinnosti (odklad vykonateľnosti) namietaných pracovnoprávných úkonov podľa § 12 zákona o ochrane oznamovateľov. Je pravdou, že v predchádzajúcom zákone č. 307/2014 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s oznamovaním protispoločenskej činnosti (účinnom do 28.02.2019) bola žiadosť o pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu vyhradená tým oznamovateľom, ktorým nebola poskytnutá predbežná ochrana pri oznamovaní závažnej protispoločenskej činnosti, teda najmä oznamovateľom, ktorí podali podnet len v rámci vnútorného systému vybavovania podnetov u svojho zamestnávateľa (porovnaj §§ 11 a 13 zákona č. 307/2014 Z. z.). Naproti tomu v aktuálne účinnom zákone č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov bolo toto obmedzenie odstránené a možnosť požiadať o pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu bola ponechaná všetkým oznamovateľom. Dôvodová správa k novému zákonu o ochrane oznamovateľov jednoznačne uvádza, že predmetné ustanovenie "rieši ex post ochranu oznamovateľa, a to bez ohľadu na to, či urobil kvalifikované oznámenie alebo nie", ako aj, že "možnosť pozastavenia účinnosti pracovnoprávneho úkonu nie je viazaná na vnútorný systém preverovania oznámení podľa § 10, ale môže ho využiť každá osoba, ktorá je oznamovateľom". Aj žalobca teda mal k dispozícii tento osobitný prostriedok ochrany práv, ktorý sa však zjavne rozhodol nevyužiť (ako to vyplýva z ním podaného návrhu).

V zmysle § 12 zákona o ochrane oznamovateľov platí, že ak oznamovateľ požiada Úrad o pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu - rozhodnutia zamestnávateľa a ak úrad jeho žiadosti vyhovie, Úrad odloží vykonateľnosť tohto pracovnoprávneho úkonu a poučí oznamovateľa o možnosti podať na súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Odklad vykonateľnosti pracovnoprávneho úkonu v takom prípade skončí uplynutím 30 dní od doručenia potvrdenia o odklade vykonateľnosti oznamovateľovi s tým, že dorúčením návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia na súd počas tejto lehoty sa trvanie odkladu vykonateľnosti pracovnoprávneho úkonu predlžuje až do nadobudnutia vykonateľnosti rozhodnutia súdu o tomto návrhu. Samotný zákon o ochrane oznamovateľov teda predpokladá ingerenciu civilného súdu do sporu medzi oznamovateľom a jeho zamestnávateľom, a to práve nariadením neodkladného opatrenia. Uvedené platí aj v prípade, ak má spor základ v autoritatívnom rozhodnutí zamestnávateľa, ktoré nepodlieha prieskumu v civilnom sporovom konaní, ale v režime správneho súdnictva. Je pritom otázkou, či v tomto prípade ide o nedokonalosť zákona o ochrane oznamovateľov alebo o cieľnú snahu zákonodarcu preklenúť obdobie medzi rozhodnutím Úradu o odklade vykonateľnosti rozhodnutia zamestnávateľa podľa § 12 zákona o ochrane oznamovateľov a prípadným rozhodnutím správneho súdu o priznaní odkladného účinku správnej žalobe podľa § 184 a nasl. Správneho súdneho poriadku. Dôvodová správa k zákonu o ochrane oznamovateľov v tejto súvislosti uvádza, že konanie o neodkladnom opatrení "by malo smerovať ku konaniu podľa antidiskriminačného zákona".

Zostáva zodpovedať otázku, či nevyužitie možnosti požiadať o pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu podľa § 12 zákona o ochrane oznamovateľov zbavuje oznamovateľa možnosti domáhať sa ochrany svojich subjektívnych práv a právom chránených záujmov na súde (či už žalobou alebo návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia). K takémuto záveru však podľa názoru konajúceho súdu nebolo možné dospieť, pretože právo na súdnu ochranu je ako základné právo garantované každému (porovnaj čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Civilného sporového

poriadku), pričom obmedzenie (vylúčenie) tohto práva by muselo byť výslovne zakotvené v zákone. Zákon o ochrane oznamovateľov pritom vo svojom ustanovení § 12 oznamovateľovi neprikazuje požiadať Úrad o pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu (nejde o obligatórny postup), ale takýto postup formuluje ako možnosť (právo oznamovateľa). Ide teda o akúsi doplnkovú ochranu, určenú najmä oznamovateľom, ktorým nebola poskytnutá predbežná ochrana podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov (vrátane sankcie absolútnej neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 7 ods. 8 zákona o ochrane oznamovateľov). Konajúci súd preto konštatuje, že žalobca v prejednávanom prípade nebol povinný pred podaním návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia na súd požiadať Úrad o pozastavenie účinnosti pracovnoprávneho úkonu podľa § 12 zákona o ochrane oznamovateľov.

22. Z procesného hľadiska tak nič nebránilo tomu, aby súd o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol. Súd v prvom rade skúmal, či v konaní bola osvedčená existencia subjektívneho nároku žalobcu, ktorému by sa mala poskytnúť ochrana nariadením neodkladného opatrenia. V konkrétnych okolnostiach prejednávaného prípadu to potom znamená, že súd skúmal, či vydaním žalobcom namietaných pracovnoprávných úkonov (personálnych rozkazov ministra vnútra) došlo zo strany žalovaného vo vzťahu k žalobcovi k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, t. j. k diskriminácii žalobcu z dôvodu jeho oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti podľa zákona o ochrane oznamovateľov.

23. Súd mal na základe predložených listinných dôkazov osvedčené, že žalobca je zamestnancom žalovaného v stálej štátnej službe ako príslušník Policajného zboru podľa zákona o štátnej službe policajtov s osobným evidenčným číslom XXXXXX, zaradeným vo funkcii starší vyšetrovateľ, špecialista 1. oddelenia vyšetrovania odboru Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, pričom až do dňa 27.10.2023 bol súčasne poverený výkonom dočasne neobsadenej riadiacej funkcie vedúci 1. oddelenia vyšetrovania odboru Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru. Uvedené potvrdzujú samotné personálne rozkazy ministra vnútra.

Z opatrenia o poskytnutí ochrany zo dňa 05.10.2023 č. k. Q. L. XX/XX/XXXX-XX súd zistil, že prokurátor ÚŠP GP SR na základe kvalifikovaného oznámenia žalobcu dňa 05.10.2023 poskytol žalobcovi ochranu podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov, a to u jeho zamestnávateľa - Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Prokurátor ÚŠP GP SR v odôvodnení opatrenia poukázal na to, že vyšetrovateľ PPZ NAKA odbor Stred vedie pod ČVS: PPZ-2/NKA-ST1-2023 trestné konanie (tzv. kauza Rozuzlenie), v ktorom bolo uznesením zo dňa 17.08.2023 začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie konkrétnym osobám. Žalobca spolu s ďalšími oznamovateľmi podali dňa 02.10.2023 na ÚŠP GP SR trestné oznámenie (a žiadosť o poskytnutie ochrany podľa zákona o ochrane oznamovateľov), v ktorom sumarizovali svoju činnosť v rámci vyšetrovania trestnej činnosti pracovnou skupinou Očistec. Žalobca a ostatní oznamovatelia v tomto trestnom oznámení ďalej uviedli skutočnosti, z ktorých odvodzujú záver o snahe v trestnom oznámení uvedených osôb, ako aj iných osôb odstaviť vyšetrovateľov a operatívnych pracovníkov od vyšetrovania tzv. politicky exponovaných káuz, resp. dosiahnuť zmenu výpovedí kľúčových svedkov v týchto kauzách. Ďalej uviedli, že nimi získané informácie pri služobnej činnosti môžu napomôcť objasneniu konania, okrem iného aj v trestnej veci ČVS: PPZ-2/NKA-ST1-2023 (tzv. kauza Rozuzlenie). Prokurátor ÚŠP GP SR dospel k záveru, že predmetné trestné oznámenie podľa svojho obsahu nie je nové trestné oznámenie, pretože sa vecne týka skutkov, pre ktoré je vedené trestné stíhanie najmä v bodoch I/ a II/ uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia zo dňa 17.08.2023 ČVS: PPZ-2/NKA-ST1-2023. Podľa prokurátora v týchto bodoch ide o relevantné trestnoprávne konštatované podozrenie z účasti obvinených práve a predovšetkým na narušení integrity trestných konaní vedených pracovnou skupinou Očistec a ich spochybnení v snahe napomôcť podozrivým, resp. obvineným osobám v týchto konaniach trestne stíhaných. Žalobca doposiaľ vo veci nebol vypočutý, pričom vzhľadom k uvádzaným skutočnostiam ho bude potrebné vypočuť. Podľa prokurátora ide zjavne o informácie získané pri výkone služobnej činnosti v súvislosti so skutkovými okolnosťami, pre ktoré je vedené uvedené trestné stíhanie; ide pritom o trestnoprávne relevantne formulované podozrenie z nezákonných zásahov a spochybnovania vedených trestných stíhaní, na ktorých sa okrem iného podieľal aj žalobca ako príslušník PZ, zo strany iných štátnych orgánov (najmä SIS a ÚIS). Prokurátor v tejto súvislosti poukázal aj na to, že voči samotnému žalobcovi a aj iným oznamovateľom bolo v týchto súvislostiach vznesené obvinenie v trestnom konaní vedenom pod ČVS: UIS-352/OISZ-2021 a ČVS: UIS-340/OISZ-2021, pričom v sťažnostnom konaní o väzbe obvinených Krajský súd v Bratislave konštatoval nedôvodnosť trestného stíhania obvinených (uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.10.2021 sp. zn. 2Tpo/68/2021). Prokurátor dospel vo svojom rozhodnutí k záveru, že žalobca ako oznamovateľ odôvodnene vníma hrozbu svojho možného postihu

v služobnom pomere, a to aj vzhľadom k verejným vyjadreniam politicky exponovaných osôb vo vzťahu k členom pracovnej skupiny Očistec (ale aj iným policajtom). U týchto politicky exponovaných osôb je podľa prokurátora možné s istou mierou pravdepodobnosti predpokladať, že do budúcnosti (vzhľadom na výsledok parlamentných volieb konaných dňa 30.09.2023) môžu mať vplyv na nomináciu osoby budúceho ministra vnútra, ktorému je podriadený Policajný zbor a ktorý má významné oprávnenia vo vzťahu k Úradu inšpekčnej služby. Táto úvaha je podľa prokurátora nutným dôsledkom verejného vyjadrovania politicky exponovaných osôb - najmä predstaviteľov politickej strany SMER - SD na adresu policajtov činných v pracovnej skupine Očistec, prípadne iných, ktorých služobná činnosť týmto predstaviteľom zjavne prekáža. V kontexte vyšetrovaných podozrení v trestnej veci vedenej na NAKA PPZ odbor Stred pod ČVS: PPZ-2/NKA-ST1-2023 je podľa prokurátora možné vnímať ako reálnu obavu z postihu žalobcu v služobnom pomere a poskytnutie ochrany plní aj funkciu zachovania integrity trestného konania vedeného pod ČVS: PPZ-2/NKA-ST1-2023.

Je všeobecne známou skutočnosťou, že dňa 25.10.2023 bola prezidentkou Slovenskej republiky vymenovaná (nová) vláda Slovenskej republiky, a to vrátane ministra vnútra P. Š. B..

Súd mal ďalej v konaní osvedčené, že dňa 27.10.2023 boli žalobcovi doručené personálne rozkazy ministra vnútra Slovenskej republiky, ktorými bol žalobca dočasne pozbavený výkonu štátnej služby podľa § 46 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona o štátnej službe policajtov s účinnosťou odo dňa 27.10.2023 na dobu do právoplatného skončenia trestného stíhania (personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023) a zároveň bolo ukončené poverenie žalobcu vykonávať dočasne neobsadenú riadiacu funkciu vedúceho 1. oddelenia vyšetrovania odboru Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, ako aj odňatý príplatok za výkon dočasne neobsadenej riadiacej funkcie vo výške 32,00 % podľa § 39 ods. 1 písm. b) a § 90 zákona o štátnej službe policajtov (personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023). Rozhodnutie o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby (do právoplatného skončenia trestného stíhania) minister vnútra odôvodnil tým, že voči žalobcovi je vedené trestné stíhanie pod ČVS: UIS-340/OISZ-2021, pričom uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 14.09.2021 bolo žalobcovi vznesené obvinenie za zločin zneužívanie právomoci verejného činiteľa. V odôvodnení rozhodnutia o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby (personálny rozkaz ministra vnútra č. XXX) bolo ďalej uvedené, že "ďalšie ponechanie menovaného vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby a priebeh objasňovania jeho konania".

24. Pre rozhodnutie o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia bolo podľa názoru konajúceho súdu potrebné ako predbežnú otázku posúdiť aj to, či žalobcom namietané pracovnoprávne úkony - najmä personálny rozkaz ministra vnútra o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby žalobcu do právoplatného skončenia trestného stíhania - boli vydané v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami. Otázka zákonnosti tohto personálneho rozkazu ministra vnútra bola totiž dôležitá pre posúdenie celkového kontextu prejednávaného prípadu. Žalobca vo svojom návrhu tvrdil, že predmetný pracovnoprávny úkon bol vydaný v rozpore s ustanovením § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov z dôvodu, že žalovaný pred jeho vydaním nepožiadaval Úrad o súhlas. Podľa uvedeného ustanovenia zamestnávateľ môže urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v pracovnoprávnom vzťahu voči chránenému oznamovateľovi, na ktorý nedal súhlas, len so súhlasom úradu; voči chránenému oznamovateľovi, ktorým je profesionálny vojak, sa súhlas úradu vyžaduje, len ak tak ustanovuje osobitný predpis.

Konajúci súd sa s argumentáciou žalobcu v tejto súvislosti v celom rozsahu stotožnil. V konaní bolo osvedčené, že žalobcovi bola na základe kvalifikovaného oznámenia poskytnutá dňa 05.10.2023 tzv. predbežná ochrana podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov. V takom prípade bol žalovaný ako zamestnávateľ žalobcu povinný pred vykonaním pracovnoprávneho úkonu požiadať Úrad na ochranu oznamovateľov o súhlas s takýmto úkonom. Zákon č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov je osobitným zákonom upravujúcim ochranu oznamovateľov protispoločenskej činnosti, ktorý má aplikačnú prednosť pred všeobecnými právnymi predpismi upravujúcimi pracovnoprávne a iné obdobné právne vzťahy. Podľa § 2 písm. e) zákona o ochrane oznamovateľov sa pracovnoprávnym vzťahom na účely tohto zákona rozumie pracovný pomer, dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, štátnozamestnanecký pomer alebo služobný pomer. Zákon teda explicitne definuje, že zákon sa vzťahuje aj na štátnozamestnanecké pomery a služobné pomery, akým je aj služobný pomer príslušníka Policajného zboru. Takisto z dôvodovej správy k zákonu o ochrane oznamovateľov jednoznačne vyplýva, že zákon sa vzťahuje na "zamestnancov, štátnych zamestnancov, ale aj na ďalšie osoby, ako sú napríklad policajti, hasiči, colníci, profesionálni vojaci". Personálny rozkaz ministra vnútra o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby žalobcu je nepochybne rozhodnutím zamestnávateľa v zmysle §

7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, keďže sa ním podstatným spôsobom menia vzájomné práva a povinnosti zo služobného pomeru. V takom prípade žalovaný mohol tento pracovnoprávny úkon vykonať len so súhlasom žalobcu ako zamestnanca, k čomu však nedošlo (žalovaný takýto súhlas neudelil). Inak mohol žalovaný vykonať tento pracovnoprávny úkon len so súhlasom Úradu. Žalovaný však Úrad o tento predchádzajúci súhlas nepožiadala, čo je všeobecne známa skutočnosť (osvedčená aj žalobcom predloženými článkami zverejnenými v T. A., ktoré obsahujú aj stanovisko Úradu). Ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov definuje dve zákonné výnimky, v prípade ktorých sa súhlas Úradu nevyžaduje, v prejednávanej príhode však nešlo o žiadnu z týchto výnimiek. Súhlas úradu sa nevyžaduje, (i) ak sa pracovnoprávnym úkonom priznáva nárok alebo (ii) ak ide o pracovnoprávny úkon súvisiaci so skončením pracovnoprávneho vzťahu, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa. V prejednávanej príhode sa však predmetným pracovnoprávnym úkonom (i) nepriznával žalobcovi nárok (naopak, žalobcovi sa uberalo z jeho nárokov) a (ii) ani nešlo o pracovnoprávny úkon súvisiaci so skončením pracovnoprávneho vzťahu, keďže predmetným personálnym rozkazom ministra vnútra došlo len k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby, nie k trvalému skončeniu služobného pomeru. Navyše, tento pracovnoprávny úkon nebol dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisela od posúdenia zamestnávateľa, keďže ustanovenie § 46 zákona o štátnej službe policajtov dáva nadriadenému policajta priestor na uváženie, či pristúpi alebo nepristúpi k dočasnému pozbaveniu výkonu štátnej služby policajta. Ide teda o zákonom dovolenú voľnú úvahu (tzv. správne uváženie) nadriadeného policajta (zamestnávateľa). Podľa tohto ustanovenia totiž platí, že pred rozhodnutím o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby policajta, ktorý je dôvodne podozrivý zo spáchania trestného činu alebo z porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, je potrebné uvážiť, či ďalšie ponechanie policajta vo výkone štátnej služby ohrozí dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania. Na základe týchto dôvodov konajúci súd dospel k záveru, že predmetný personálny rozkaz ministra vnútra o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby žalobcu do právoplatného skončenia trestného stíhania bol pracovnoprávnym úkonom, na ktorý žalovaný potreboval predchádzajúci súhlas Úradu podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov. Pokiaľ žalovaný o tento predchádzajúci súhlas Úradu nepožiadala, konal v rozpore so zákonom (§ 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov).

Nad rámec vyššie uvedeného konajúci súd konštatuje, že personálny rozkaz ministra vnútra o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby žalobcu do právoplatného skončenia trestného stíhania nespĺňa ani základné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia tak, ako sú tieto definované v metodickom usmernení žalovaného č. X.-XX-XX/X-XXXX zo dňa 15.06.2006 a najmä v ustanovení § 241 ods. 1 a 3 zákona o štátnej službe policajtov. V odôvodnení takéhoto rozhodnutia totiž musí byť konkretizované, prečo nemožno policajta ponechať vo výkone štátnej služby, t. j. aký dôležitý záujem štátnej služby by jeho ponechaním v službe bol ohrozený, resp. ako by policajt mohol ohrozovať priebeh objasňovania jeho konania, ak by nebol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby. V predmetnom personálnom rozkaze ministra vnútra č. XXX zo dňa 27.10.2023 tieto skutočnosti nie sú vôbec konkretizované, keďže odôvodnenie tohto rozhodnutia obsahuje len strohú citáciu zákonného textu.

25. Podľa § 2a ods. 1 zákona o štátnej službe policajtov práva ustanovené týmto zákonom sa zaručujú rovnako všetkým občanom pri vstupe do štátnej služby a policajtom pri vykonávaní štátnej služby v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahoch ustanovenou osobitným zákonom (antidiskriminačným zákonom); v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa zakazuje diskriminácia aj z dôvodu manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, odborovej činnosti, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

Podľa § 2a ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov občan pri vstupe do štátnej služby alebo po jej skončení alebo policajt, ktorý sa domnieva, že jeho právo alebo právom chránený záujem bol dotknutý nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa obrátiť na súd a domáhať sa právnej ochrany ustanovenej osobitným zákonom (antidiskriminačným zákonom).

Podľa § 2 ods. 1 a 2 antidiskriminačného zákona dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti. Pri dodržiavaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou.

Podľa § 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona priama diskriminácia je konanie alebo opomenutie, pri ktorom sa s osobou zaobchádza menej priaznivo, ako sa zaobchádza, zaobchádzalo alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii.

Podľa § 3 ods. 1 antidiskriminačného zákona každý je povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní.

Podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 písm. b) antidiskriminačného zákona v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v pracovnoprávných vzťahoch, obdobných právnych vzťahoch a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi najmä v oblastiach výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania, funkčného postupu v zamestnaní a prepúšťania.

Podľa § 9 ods. 1 antidiskriminačného zákona každý má podľa tohto zákona právo na rovnaké zaobchádzanie a ochranu pred diskrimináciou.

Podľa § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona sa každý môže domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania. Môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak ide o nedodržanie zásady rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti, môže sa tiež domáhať neplatnosti právneho úkonu, ktorého účinnosť bola podľa osobitného predpisu pozastavená.

26. Z predložených listinných dôkazov mal súd osvedčené, že žalobca je vyšetrovateľom 1. oddelenia vyšetrovania odboru Bratislava Národnej kriminálnej agentúry. Spolu s ďalšími vyšetrovateľmi sa podieľal na vyšetrovaní viacerých "politicky exponovaných" káuz, teda trestných vyšetrovaní, ktoré mali široké mediálne pokrytie a ktoré boli opakovane verejne komentované niektorými politikmi (ako to vyplýva napr. z článku zverejnenom v T. A. dňa 30.10.2023 pod názvom "Č. A. F., X. P. X. X.. Š. B. po W. C. E. Ď. Č."). Táto skupina vyšetrovateľov Národnej kriminálnej agentúry je médiami a niektorými politikmi označovaná ako "Č." (podľa vyšetrovateľa U. Č.). Medzi takéto "kauzy" patrí napr. prípad "Očistec" (v ktorom bol obvinený poslanec politickej strany SMER - SD S. L. Y. A. W.), prípad "Súmrak" (v ktorom bolo vznesené obvinenie predstaviteľom politickej strany SMER - SD H. C. Y. H. O., ktoré bolo neskôr zrušené generálnym prokurátorom), prípad "Ezechiel 7" (v ktorom bol obvinený poslanec politickej strany SMER - SD S. L. Y. A. W.) a prípad "Rozuzlenie" (v ktorom bolo vznesené obvinenie bývalým riaditeľom SIS Q. F. Y. P. Y., ako aj F. O., U. O.P. Y. P. I.). Práve v súvislosti s naposledy menovanou kauzou "Rozuzlenie" bola žalobcovi opatrením prokurátora ÚŠP GP SR poskytnutá ochrana podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov. V tejto trestnej veci ide o vyšetrenie podozrenia z účasti obvinených na narušení integrity trestných konaní vedených pracovnou skupinou Očistec a ich spochybnení v snahe napomôcť podozrivým. Žalobca spolu s ďalšími oznamovateľmi podali dňa 02.10.2023 trestné oznámenie na ÚŠP GP SR, v ktorom "obvinili" okrem iných aj čelných predstaviteľov politickej strany SMER - SD (H. C., H. O., S. L.) zo snahy odstaviť vyšetrovateľov a operatívnych pracovníkov od vyšetrovania tzv. politicky exponovaných káuz, resp. dosiahnuť zmenu výpovedí kľúčových svedkov v týchto kauzách. Prokurátor ÚŠP GP SR nevyhodnotil toto trestné oznámenie ako "nové" trestné oznámenie, pretože sa podľa jeho názoru týka skutkov, pre ktoré je vedené trestné stíhanie v kauze "Rozuzlenie".

Konajúci súd mal ďalej osvedčené, že v súvislosti s vyššie uvedenými vyšetrovaniami, ktoré sa týkali aj predstaviteľov politickej strany SMER - SD, dochádzalo k verejným vyjadreniam politicky exponovaných osôb (najmä, nie však výlučne predstaviteľov politickej strany SMER - SD) vo vzťahu k žalobcovi a iným policajtom (členom pracovnej skupiny Očistec) v tom zmysle, že v prípade získania politickej moci po parlamentných voľbách budú žalobca a iní policajti postavení mimo službu, resp. prepustení z práce a bude im aj odňatý (budúci) výsluhový dôchodok. Táto skutočnosť je všeobecne známa, pričom ju potvrdzuje aj samotné opatrenie prokurátora ÚŠP GP SR o poskytnutí ochrany a poukázať je možné aj na článok zverejnený v T. A. dňa 27.10.2023 pod názvom "P. Q. Š. B.S. F. Č. P. X., M. X. I.. M. Q. N. C.". V tomto článku sa uvádza aj to, že minister vnútra P. Š. B. (v súčasnosti člen politickej strany HLAS - SD, predtým člen politickej strany SMER - SD) o vyšetrovateľovi U. Č. a jeho kolegoch hovoril ako o "kovbojoch, ktorí krivia spravodlivosť" alebo ako o "partičke grázlov". Vo videu zo dňa 08.09.2022 mal P. Š. B. uviesť takisto nasledovný výrok: "Q., F., X. X. J. N. X. Š., Q. O. X. A. Ž.. S. X. D. F. Y. X. X. X. Q.. O. L. N. N. X. Y. F.S. S. A. E. P., F. X. P. X. Q., P., D., M., P. Y. Č.."

Minister vnútra P. Š. B., ktorý sa predtým negatívne vyjadroval na adresu žalobcu a ostatných "Č.", následne len dva dni po vymenovaní do funkcie ministra vnútra vydal personálne rozkazy, ktorými žalobcu dočasne pozbavil výkonu štátnej služby a ukončil poverenie žalobcu výkonom dočasne neobsadenej riadiacej funkcie. Urobil tak bez toho, aby požiadal o predbežný súhlas Úrad na ochranu oznamovateľov, a to napriek tomu, že žalovaný mal vedomosť o tom, že žalobcovi bola prokurátorom ÚŠP GP SR poskytnutá ochrana podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov. Svoje rozhodnutie o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby žalobcu navyše ani primeraným spôsobom neodôvodnil, z tohto rozhodnutia tak vôbec nie je možné zistiť, prečo by ponechanie žalobcu vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh obhajobania jeho konania. To je v priamom rozpore nielen so zákonom, ale aj s metodickým usmernením žalovaného č. X.-XX-XX/X-XXXX zo dňa 15.06.2006, z ktorého okrem iného vyplýva aj to, že "nie každé dôvodné podozrenie z porušenia služobnej povinnosti alebo zo spáchania trestného činu je potrebné riešiť dočasným pozbavením policajta výkonu štátnej služby". Žalobcovi bol pritom dočasne pozastavený výkon štátnej služby po viac ako dvoch rokoch od vznosenia obvinenia, pričom doposiaľ jediným súdnym rozhodnutím vo veci je rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.10.2021 sp. zn. 2Tpo/68/2021, ktorým súd prepustil žalobcu z väzby na slobodu a v ktorom súd skonštatoval nedôvodnosť trestného stíhania žalobcu. Minister vnútra však vo svojom personálnom rozkaze poukázal výlučne na skoršie uznesenie vyšetrovateľa PZ o vznosení obvinenia zo dňa 14.09.2021, a to bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s neskorším rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.10.2021 (!), a bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom reflektoval ďalší vývoj tohto trestného stíhania od vznosenia obvinenia. Navyše, novovymenovaný minister vnútra takýmto expresným spôsobom zasiahol len voči žalobcovi a ostatným vyšetrovateľom zo skupiny "Č.", a to napriek tomu, že policajtov obvinených zo spáchania (úmyselných) trestných činov musí byť v Policajnom zbore ďaleko viac.

Všetky vyššie uvedené skutkové okolnosti vo svojom vzájomnom súhrne podľa názoru konajúceho súdu osvedčujú, že voči žalobcovi bolo zo strany žalovaného, resp. zo strany ministra vnútra postupované odlišným spôsobom v porovnaní s inými príslušníkmi Policajného zboru. Dôvodom takéhoto nerovnakého zaobchádzania so žalobcom pritom bolo plnenie služobných povinností žalobcom pri vyšetrowaní vyššie uvedených trestných vecí (najmä kauza "Rozuzlenie"), v súvislosti s ktorými bola tiež žalobcovi poskytnutá ochrana podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov. Je preto možné dospieť k záveru, že žalovaný vo vzťahu k žalobcovi vydaním predmetného personálneho rozkazu o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby porušil zásadu rovnakého zaobchádzania z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti žalobcom, resp. z dôvodu iného postavenia žalobcu (§ 2a ods. 1 zákona o štátnej službe policajtov v spojení s § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona). Išlo pritom o formu tzv. priamej diskriminácie, keďže so žalobcom sa zaobchádzalo menej priaznivo, ako by sa zaobchádzalo s inou osobou v porovnateľnej situácii (§ 2a ods. 2 antidiskriminačného zákona). Takáto diskriminácia je vo všeobecnosti a v pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahoch zvlášť zakázaná, a to najmä v oblasti výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania, funkčného postupu v zamestnaní a prepúšťania (§ 6 ods. 2 písm. b) antidiskriminačného zákona). Žalobca teda v tomto konaní osvedčil existenciu subjektívneho nároku, ktorému by mala byť poskytnutá ochrana nariadením neodkladného opatrenia.

27. Následne sa konajúci súd zaoberal otázkou, či žalobcom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami sporu. Súď pritom dospel k záveru, že potreba neodkladnej úpravy pomerov je daná, ale len vo vzťahu k personálnemu rozkazu ministra vnútra č. XXX, ktorým bol žalobca dočasne pozbavený výkonu štátnej služby do právoplatného skončenia trestného stíhania. Týmto rozhodnutím žalovaného totiž bolo podstatným spôsobom zasiahnuté do práv a oprávnených záujmov žalobcu a jeho rodiny: žalobca nemôže vykonávať svoju prácu, pričom v zmysle § 46 ods. 3 zákona o štátnej službe policajtov je mu vyplácaný služobný plat vo výške minimálnej mzdy ustanovenej osobitným predpisom (zvýšený o 10 % priznaného služobného platu na každú vyživovanú osobu). Navyše, žalobca ani nemôže výpadok svojich príjmov nahradiť vykonávaním inej práce, keďže v zmysle § 46 ods. 8 zákona o štátnej službe policajtov sa musí zdržiavať v mieste trvalého pobytu alebo v inom mieste v čase zodpovedajúcom dĺžke základného času služby v týždni (t. j. 40 hodín týždenne). Rozhodnutie o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby bolo ministrom vnútra vydané na dobu do právoplatného skončenia trestného stíhania (v rozpore s § 46 ods. 2 zákona o štátnej službe policajtov), čo môže trvať aj niekoľko rokov. Opravný prostriedok (rozklad) proti tomuto personálnemu rozkazu nemá odkladný účinok, a teda toto rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť jeho doručením žalobcovi. Je preto možné stotožniť sa s názorom žalobcu, že vzniknutá situácia by ho časom mohla donútiť ukončiť výkon štátnej služby (a zamestnať sa inde), čo by však bolo v rozpore s účelom sledovaným zákonom o ochrane

oznamovateľov. Žalobcovi teda v dôsledku predmetného personálneho rozkazu ministra vnútra č. XXX zo dňa 27.10.2023 každým dňom vzniká ujma a dochádza k porušovaniu jeho práv a oprávnených záujmov (nemožnosť realizácie v práci, významná strata príjmov), čo podľa názoru súdu opodstatňuje nariadenie neodkladného opatrenia.

Vyššie uvedené však už podľa názoru súdu neplatí vo vzťahu k zvyšným dvom žalobcom uplatneným nárokom. Uložením povinnosti žalovanému zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra č. XXX zo dňa 27.10.2023 bude žalobcovi umožnené vykonávať prácu (v služobnom pomere policajta), za ktorú bude žalovaný poskytovať žalobcovi adekvátnu pracovnú odmenu (služobný plat). Tým dôjde k odstráneniu veľkej väčšiny nepriaznivých účinkov, ktoré vo sfére žalobcu vyvolali namietané pracovnoprávne úkony žalovaného. Vo vzťahu k personálnemu rozkazu ministra vnútra č. XXX zo dňa 27.10.2023, ktorým bolo žalobcovi ukončené poverenie výkonom dočasne neobsadenej riadiacej funkcie, už teda neexistuje naliehavá potreba (dočasne) upraviť pomery medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca sa vo vzťahu k tomuto personálnemu rozkazu môže svojich nárokov domáhať v štandardnom konaní o žalobe, resp. môže využiť iné efektívne prostriedky nápravy (napr. podať rozklad v správnom konaní, príp. správnu žalobu). To isté platí vo vzťahu k nároku na doplatenie rozdielu v pracovnej odmene (služobného platu) za obdobie od vydania personálneho rozkazu dňa 27.10.2023 do dňa vykonateľnosti uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia. Ide o obdobie necelého mesiaca, ktoré nemohlo existenčne ohroziť žalobcu a jeho rodinu. V prípade, ak by boli predmetné personálne rozkazy ministra vnútra zrušené pre nezákonnosť, musel by žalovaný tento rozdiel vyplatiť žalobcovi aj bez rozhodnutia súdu a bez ohľadu na to, či trestné stíhanie voči žalobcovi bolo alebo nebolo právoplatne skončené. Navyše, predmetný návrh na doplatenie rozdielu v pracovnej odmene nie je dostatočne určitý, a teda ani vykonateľný. Zo žalobcom formulovaného petitu a ani z obsahu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia totiž nie je zrejmé, o akú časť pracovnej odmeny by malo ísť, ktorú by mal žalovaný na základe nariadeného neodkladného opatrenia doplatiť. Žalobca v tejto súvislosti hovorí len o pomernej časti služobného platu, čo však nie je dostačujúce. Zo všetkých týchto dôvodov súd návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia vo zvyšnej časti zamietol.

28. Na nariadenie neodkladného opatrenia v časti, v ktorej súd návrhu žalobcu vyhovel, boli splnené aj ďalšie zákonom stanovené podmienky. Uložením požadovanej povinnosti bolo možné dosiahnuť ochranu, ktorej sa žalobca domáhal. Nariadené neodkladné opatrenie takisto nevytvorilo nenávratný stav. Žalovaný môže podať žalobcu vo veci samej (pozri ďalej) a v prípade, ak bude v konaní o tejto žalobe úspešný, súd nariadené neodkladné opatrenie zruší aj bez návrhu. Navyše, žalovanému takisto nič nebráni v tom, aby voči žalobcovi vydal nový personálny rozkaz o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby, tentokrát však už s predchádzajúcim súhlasom Úradu na ochranu oznamovateľov (ktorý bude posudzovať aj dodržanie zásady rovnakého zaobchádzania). Právne účinky nariadeného neodkladného opatrenia podľa názoru súdu neobmedzia žalovaného neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (pozri ods. 27 odôvodnenia tohto uznesenia). Napokon, účel sledovaný nariadeným neodkladným opatrením nebolo možné dosiahnuť zabezpečovacím opatrením, pričom žalobca nemal k dispozícii ani žiadny iný efektívny prostriedok nápravy. Rozklad proti predmetnému personálnemu rozkazu totiž nemá odkladné účinky, pričom na rozhodnutie o rozklade má minister vnútra lehotu 60 dní, ktorú však nemusí dodržať (porovnaj § 243 ods. 2 v spojení s § 244 zákona o štátnej službe policajtov).

29. V súlade s § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona sa žalobca mohol okrem iného domáhať, aby žalovaný upustil od svojho (diskriminačného) konania a aby napravil protiprávny stav, ak je to možné. Tento výsledok bolo možné dosiahnuť jedine tak, že súd uloží žalovanému povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu namietaného pracovnoprávneho úkonu. Súd preto nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zdržať sa uplatňovania a výkonu personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023 voči žalobcovi. Vo zvyšnej časti súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia ako nedôvodný zamietol.

30. Súd sa nakoniec zaoberal otázkou, či v zmysle § 336 CSP uloží žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej alebo či takúto povinnosť žalobcovi neuloží, ale v zmysle § 337 CSP poučí žalovaného, že môže podať žalobu vo veci samej a o právnych následkoch s tým spojených. Súd povinnosť navrhovateľovi povinnosť podať žalobu vo veci samej neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Spravidla pôjde o prípady, keď samotné neodkladné opatrenie bude postačovať na poskytnutie plnohodnotnej súdnej ochrany a na zabezpečenie trvalej úpravy pomerov medzi stranami, čím rozhodnutie o nariadení neodkladného opatrenia konzumuje rozhodnutie vo veci samej. Ustanovenie § 330 ods. 2 CSP pritom

výslovne umožňuje nariadiť také neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej. Kritériom pre nariadenie takéhoto neodkladného opatrenia je to, že totožnosť výrokov pripúšťa povaha veci. Súd preto musí vždy v každom jednotlivom prípade vyhodnotiť, či povaha prejednávanej veci pripúšťa totožnosť výrokov, pričom svoje závery musí zdôvodniť v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súdna prax i odborná verejnosť dospela k záveru, že nariadenie takéhoto neodkladného opatrenia je prípustné predovšetkým pri zdržovacích nárokoch, typických pre ochranu vlastníckeho práva a iných absolútnych práv pôsobiacich proti všetkým (napr. ochrana osobnosti, ochrana dobrej povesti právnickej osoby, ochrana proti nekalej súťaži a pod.). Najmä v prípade takýchto nárokov môže byť navrhovateľ skutkovými okolnosťami vystavený nevyhnutnosti domáhať sa predbežnej ochrany v rovnakom rozsahu a s rovnakými účinkami ako pri konečnom rozhodnutí. Ide o také situácie, keď nariadenie iného neodkladného opatrenia nie je možné, efektívne ani potrebné, no zároveň je potrebné zamedziť pokračovaniu v protiprávnom konaní, ktoré by vzhľadom na svoju závažnosť mohlo viesť k nenapraviteľnej, príp. ťažko napraviteľnej ujme, resp. ktoré neustále spôsobuje (narastajúcu) ujmu, pričom poskytnutie následnej ochrany v konečnom rozhodnutí vo veci samej by bolo nemožné alebo prinajmenšom nedostatočné. Pri neodkladnom opatrení, ktorým sa ukladá povinnosť niečo vykonať, niečo sa zdržať alebo niečo znášať, a táto povinnosť sa prakticky zhoduje s tým, čoho sa navrhovateľ domáha alebo mieni domáhať vo veci samej, je však nevyhnutné klásť na splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia prísnejšie požiadavky. Takýmto rozhodnutím sa totiž predbieha (či nahrádza) rozhodnutie vo veci samej, ktoré možno na rozdiel od neodkladného opatrenia vydať až po riadne vykonanom dokazovaní, jeho vyhodnotení, dôslednom ustálení skutkového stavu veci a jeho právnom posúdení zo všetkých sporných hľadísk, pri rešpektovaní všetkých procesných záruk naplnenia obsahu pojmu spravodlivý proces (v materiálnom zmysle) vo vzťahu k oboj stranám sporu, čo pre účely nariadenia neodkladného opatrenia nie je dosť dobre možné.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedených východísk dospel súd k záveru, že v prejednanom prípade existuje predpoklad, že nariadeným neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi žalobcom a žalovaným. Súdom nariadené neodkladné opatrenie bude postačovať na poskytnutie plnohodnotnej súdnej ochrany žalobcovi, pričom nariadené neodkladné opatrenie zároveň konzumuje rozhodnutie vo veci samej. Žalobca by sa totiž v prípadnom konaní vo veci samej musel domáhať iba tých istých nárokov, ako sa domáha v tomto konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Vo svojej podstate ide o uplatnenie zdržovacieho nároku, resp. o navrátenie do pôvodného stavu v zmysle § 9 ods. 2 antidiskriminačného zákona. Žalobca bol skutkovými okolnosťami prejednaného prípadu vystavený nevyhnutnosti domáhať sa "predbežnej" ochrany v rovnakom rozsahu a s rovnakými účinkami ako pri konečnom rozhodnutí. Nariadenie neodkladného opatrenia v inom znení pritom nebolo možné ani potrebné. Zároveň bolo potrebné bezodkladne zamedziť pokračovaniu v protiprávnom konaní žalovaného, ktoré by vzhľadom na svoju závažnosť mohlo viesť len k ťažko napraviteľnej ujme s tým, že toto konanie žalovaného zároveň neustále spôsobuje (narastajúcu) ujmu na strane žalobcu. Žalobca zároveň podľa názoru súdu uviedol v konaní také skutočnosti a tieto skutočnosti aj osvedčil predloženými listinnými dôkazmi, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi skutočne aj došlo. V takom prípade antidiskriminačný zákon vychádza z tzv. obráteného dôkazného bremena, t. j. z povinnosti žalovaného zamestnávateľa preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania (porovnaj § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona). Súd preto neuložil žalobcovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej, ale v zmysle § 337 ods. 1 a 2 CSP poučil žalovaného, že môže podať žalobu proti žalobcovi, ktorou sa bude domáhať určenia, že vydaním personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. XXX zo dňa 27.10.2023 neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k žalobcovi. Súd súčasne v zmysle § 337 ods. 3 CSP poučuje žalovaného, že ak by súd jeho žalobe vo veci samej vyhovel, tak by aj bez návrhu zrušil uznesenie o nariadenom neodkladnom opatrení.

32. Súd nariadil neodkladné opatrenie bez vyjadrenia žalovaného a bez nariadenia pojednávania (porovnaj § 329 ods. 1 CSP), pretože uprednostnil zákonom predpokladaný záujem žalobcu na poskytnutí rýchlej a efektívnej procesnej ochrany jeho porušených práv a oprávnených záujmov. Procesné práva žalovaného zostávajú zachované v dostačujúcej miere, keďže žalovaný má možnosť uvádzať rozhodujúce skutočnosti a predkladať dôkazy v rámci svojho prípadného odvolania, pričom žalovanému súčasne svedčí prípadný nárok na náhradu škody a inej ujmy spôsobenej nariadeným neodkladným opatrením (porovnaj § 340 CSP).

33. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Žalobca si podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia uplatnil tri samostatné procesné nároky, pričom bol úspešný len vo vzťahu k jednému nároku a vo vzťahu k zvyšným dvom nárokom bol procesne neúspešný. Žalovaný tak mal v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia väčší úspech ako žalobca, preto by mal mať proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Keďže však žalovanému žiadne trovy v konaní nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie na Mestskom súde Bratislava IV v lehote 15 dní od jeho doručenia.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie.